

"Kunst voor mensen die geen verstand van kunst hebben "

De Nederlandse realistische schilders zijn over het algemeen heel brave, timide, niets zeggende, niet al te slimme jongens en meisjes.

Een boek wordt in die kringen zelden gelezen.

Het beeld gaat voor alles.

Veelal is de Nederlands realistische kunst van een bedenkelijk anecdotisch binnen huiskamerrealisme.

Een kunst voor dominees en behoedzame adjunctcommiezen van 's Rijks belastingen.

Kunst voor mensen die geen verstand van kunst hebben en imitatie van 17-e eeuwse stillevens en kerkinterieurs aanzien voor kunst van eeuwigheidswaarde.

Carel Blotkamp, 's lands grootste autoriteit op het gebied van de beeldende kunst vergeleek het werk van de Oude Meesters met dat van Henk Helmantel als een symfonie met een straatdeuntje of een kinderachtig af-telversje.

Cees Strauss van dagblad Trouw stelt terecht vast dat de kunst van Hel-mantel suggereert dat het 17-e eeuws is, maar daar niet aan kan tippen.

Ik ben er van overtuigd dat in de nabije toekomst het werk van Helmantel nog geen dubbeltje meer waard zal zijn en op de veiling voor een fooi weg gaat. Kunstschilders en -kopers zijn geen slimme mensen.

Schilderen is een tijdverdrijf dat uit een tekort ontstaat. Zij zijn de geamputeerden van geest, de beklagenswaardige tobbers met een onzichtbare geestelijke bochel.

Polemiek kan het landelijke kunstenaarsbestand niet aan.

Wie polemiseert stelt zich buiten de groep en wordt uitgestoten.

Ik heb heel wat polemiek in druk verspreid. Ik houd mijn mond niet. Nooit zal ik zwijgen wat het mij ook kost. De aangesprokenen zwijgen verongelijkt of betichten mij van fascisme, nazisme, extreem rechts ge-dachtegoed, sinds 1945 de algemeen gangbare dooddoener in literaire en beeldende kringen.

De auteur W F Hermans werd van fascisme beticht omdat hij weigerde in het linkse utopistische denken van de zestiger jaren mee te gaan.

De waan van de tijd blijkt achteraf altijd belachelijk.

Helmantel is een behoedzaam man. Hij wikt en weegt. Zijn weegschaal is de mijne niet. Hij beweert een bewonderaar te zijn van Mondriaan en Ap-pel, twee uiterste tegenpolen die niets met de realistische kunst te maken hebben. Ik sprak over Helmantels statement met een Helmantel epigoon, de alleen wonende Friese schilder Coco Cordèl uit Gorredijk. Ik vroeg hem

waarom Helmantel een abstract schilderij van Martin Tissing had gekocht, een schilderij die geheel in tegen stelling is tot zijn op Bijbelse principes gestoelde visie dat de realiteit en alleen de realiteit geschilderd mocht worden.

Het antwoord van Cordèl was duidelijk: Henk dekt zich in tegen elk vorm van kritiek uit het andere kamp en Tissing heeft veel te vertellen in het Groningse kunst circuit.

Een aankoop van een schilderij van Tissing werkt als glijmiddel in het wazige kunstenaars plantsoen als aanloopje naar Hoger op.

Tegen deze mentaliteit heb ik mij altijd verzet en zal ik mij blijven verzet-ten.

En daarom houd ik niet van Helmantel en ook niet van zijn kunst, niet van zijn voor ingenomen religieuze preoccupaties, niet van het stijl gerefor-meerde bekrompen milieu waarin hij figureert, niet van zijn vrouw, noch van zijn huis, ezel of paard, zijn minderen en zijn kinderen, niet van zijn zelfingenomenheid en zelfoverschatting, niet van zijn verongelijkte praat-jes en huilie huilie geklaag dat hij niet in het Museum mag tentoonstellen met zijn dure kitsch en een dikke bankrekening laat mij al helemaal koud.

© december 2017, fredvanderwal, BasicPublishing.nl